

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Y. D.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-482/ZA-ZA11-BE05-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2018, č. j. 4 Az 91/2017 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní občan Ukrajiny, podal dne 14. 6. 2017 první opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 19. 6. 2017 poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že je rozvedený a má tři děti žijící na Ukrajině, z nichž jsou dvě nezletilé; ve vlasti naposledy bydlel v Poltavské oblasti. Do ČR přicestoval v listopadu 2005 na základě desetiměsíčního pracovního víza. Nedávno měl potíže s ledvinami, před třemi týdny podstoupil operaci na odstranění ledvinových kamenů, nyní neužívá žádné léky. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož v roce 2013 pracoval v jedné společnosti, dlužili

mu peníze, nezaplatili a začali mu vyhrožovat; na Ukrajině též nemá bydlení, nebyl tam 12 let, o vše přišel. V minulé žádosti (30. 11. 2016) nehovořil o výhrůžkách, neboť si nemyslel, že je to důležité; nyní je to důležité, jelikož mu ti lidé v roce 2014 zabili kamaráda. Když byl zajištěn v Balkové, začaly se mu zdát sny o těch lidech, mohli by mu ublížit; o zabití kamaráda v předchozím řízení nemluvil, neboť to nepovažoval za důležité.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-482/ZA-ZA11-BE05-2017, (dále „napadené rozhodnutí“), shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2017 nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

[3] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozsudkem ze dne 14. 12. 2018, č. j. 4 Az 91/2017 - 37, (dále „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Městský soud uvedl, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Žalobce v azylovém řízení neunesl své břemeno tvrzení, jelikož v jeho průběhu pouze zopakoval stejné důvody podání žádosti, tj. nemá ve vlasti bydlení a práci, aniž by jakkoliv naznačil podstatnou změnu situace v zemi původu v posledních měsících. Jako novou skutečnost uváděl potíže se společností, kde pracoval roku 2013 a jež mu nezaplatila, její představitelé mu prý vyhrožovali a roku 2014 zabili jeho kamaráda; tuto okolnost však byl žalobce povinen uvést během řízení o předchozí žádosti zahájeného dne 30. 11. 2016, což neučinil a neunesl tak břemeno tvrzení ani zde.

[4] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí explicitně nezabýval změnou situace v zemi původu, avšak jako podklady v napadeném rozhodnutí uvedl i aktuální zprávy o zemi původu. Žalovaný nebyl povinen v napadeném rozhodnutí explicitně se vypořádat s tím, zda v žalobcově vlasti došlo k podstatným změnám, jelikož žalobce v azylovém řízení žádné změny ve své vlasti netvrdil. Nicméně z aktuálních podkladů obsažených ve správním spisu, s nimiž se žalobce dne 6. 9. 2017 mohl seznámit a neuplatnil vůči nim žádné výhrady, vyplývá, že na Ukrajině k žádným změnám, jež by měly relevanci ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany, v poslední době nedošlo. Z dokumentů obsažených ve správním spisu, jež pojednávají o ukrajinských poměrech, může soud vyzdvihnout Informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 7. 2017 a Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017. Žalobce nedokládal, že by mohl být zasažen změnou situace v zemi původu. Ostatně, obecně namítaná absence zaměstnání a bydlení ve vlasti nemůže sama o sobě obstát jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany, a to bez ohledu na situaci v zemi původu. A důvod, který byl žalobce povinen uvést již v předchozím azylovém řízení, ale vlastní vinou tak neučinil, rovněž nemůže obstát bez ohledu na poměry v žalobcově vlasti.

II. Kasační stížnost a vyjádření

pokračování

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel se domnívá, že kasační stížnost je přijatelná, neboť v řízení před městským soudem bylo dáno pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Městský soud zcela nesprávně posoudil otázku, zda se žalovaný dostatečně zabýval tím, zda došlo v zemi původu ke změně situace, která by mohla mít vliv na posouzení jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu.

[6] Stěžovatel se neztotožňuje s tím, jak vypořádal jeho žalobní námitku městský soud. Stěžovatel cituje z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, k požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu, (pozn. NSS: shodná pasáž bude citována v odůvodnění), z něhož vyplývá, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že [...] 3) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“*. Pro vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu, je zapotřebí zvážit rovněž to, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti. Pouze tímto způsobem lze totiž vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící např. z nově vypuknuvšího válečného konfliktu nebo přírodní katastrofy. Bod 3 předmětného argumentu postulovaného Nejvyšším správním soudem žalovaný očividně nerespektoval a otázku, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nijak netematizoval, přičemž nelze souhlasit se soudem, že takovou úvahu není třeba činit v případě, že sám stěžovatel na předmětné změny neodkáže.

[7] Stěžovatel dále cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, který nároky na odůvodnění zformulované rozšířeným senátem vztahuje i na další opakované žádosti dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát pro absenci vyjádření se k eventuelním změnám v zemi původu, bez ohledu na to, že stěžovatel se sám ve své žádosti ke změnám na Ukrajině nevyjádřil. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na správnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný cituje z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 4 Azs 319/2018 - 38, v němž soud dospěl k závěru, že *„[j]elikož ani stěžovatel sám nevytknul, jaké konkrétní změny měly v zemi původu nastat, nelze správnímu orgánu vyčítat, že ono stěžovatelem požadované „porovnání“ předchozí a nynější situace provedl tak, že tento mentální proces vyhodnocení podkladů zachytil ve výsledné úvaze, že žádné podstatné změny, jež by vedly k přehodnocení předchozích závěrů o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nenastaly. Jak již uvedeno, ani stěžovatel žádnou konkrétní změnu, kterou žalovaný či krajský soud nezohlednil, výslovně nezmiňl.“* Stěžovatel nejenže neuvedl, jaké konkrétní změny v zemi jeho původu měly nastat, nýbrž dokonce netvrdil změny žádné. Žalovaný je proto v souladu se závěrem městského soudu v bodě 14 jeho rozsudku

názoru, že správní orgán se ani nebyl povinen ve svém rozhodnutí explicitně vypořádat s tím, zda ve vlasti stěžovatele došlo k podstatným změnám, a že explicitní zachycení mentálního procesu vyhodnocení aktuálně shromážděných podkladů ohledně situace na Ukrajině, v němž by správní orgán podrobně popsal, zda v zemi původu stěžovatele od posledního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nedošlo k podstatným změnám, které by měly vliv na posouzení jeho žádosti, ani nemuselo být v konkrétním případě stěžovatele v odůvodnění správního rozhodnutí ze shora uvedených důvodů obsaženo. Stěžovatel se ani nyní nedovolává žádných konkrétních změn, k nimž mělo na Ukrajině dojít a které by odůvodňovaly opodstatněnost jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Z aktuálních podkladů k situaci na Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že v zemi původu k žádným změnám, jež by měly relevanci ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany, v poslední době nedošlo. Stěžovatel svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2017, jejíž podání odůvodnil totožnými důvody jako v případě své žádosti první, podal téměř vzápětí poté, kdy dne 25. 5. 2017 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, kterým zdejší soud odmítl kasační stížnost stěžovatele týkající se jeho první žádosti. Žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnost pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je podána včas a je proti napadenému rozsudku přípustná, zabýval se proto otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, (citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] S ohledem na to, že stěžovatel v kasační stížnosti namítal takové pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotně právního postavení, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uplatňovanými stěžovatelem v kasační stížnosti, přičemž

pokračování

zároveň zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Podle § 10a písm. e) zákona o azylu, „*žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“ Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, „*[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“

[14] Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména o změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65).

[15] Stěžovatel v předchozí žádosti ze dne 30. 11. 2016 jako důvody žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině nemá práci ani dům, nechce jít do armády a válčit, na Ukrajině je válka. Druhá (opakovaná) žádost o mezinárodní ochranu byla podána dne 14. 6. 2017, poté, co nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu, jímž odmítl kasační stížnost stěžovatele ve věci první žádosti pro nepřijatelnost (nabytí právní moci dne 25. 5. 2017). Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žadatelem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu. Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožňuje, neboť v opakované žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl, že v roce 2013 pracoval v jedné společnosti, lidi z té společnosti mu začali vyhrožovat a v roce 2014 mu zabili kamaráda. Na Ukrajině již nemá bydlení, nebyl tam 12 let. Z předchozího pohovoru k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplývá, že stěžovatel opustil Ukrajinu v roce 2006, poté tam byl pouze dvakrát - na návštěvě za rodinou a v roce 2012 kvůli vyřízení pasu. Důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu se tedy ani nevztahují k zemi původu (neboť v daném období měl pobývat v České republice), resp. mohl je uplatnit již v rámci předchozího řízení o mezinárodní ochraně. Skutečnost, že na Ukrajině nemá dům, uvedl již v předchozím řízení o mezinárodní ochraně.

[16] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, (z něhož cituje i stěžovatel v kasační stížnosti), v bodě 18 konstatoval: „*Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“ Rozšířený senát poté dospěl k závěru, že „*[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení*

mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ (srov. bod 19 usnesení rozšířeného senátu).

[17] S ohledem na citovaný bod 3. usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem městského soudu, že žalovaný nebyl povinen v napadeném rozhodnutí explicitně se vypořádat s tím, zda v žalobcově vlasti došlo k podstatným změnám, jelikož žalobce v azylovém řízení žádné změny ve své vlasti netvrdil. Z unesení rozšířeného senátu je zřejmé, že tento neváže povinnost vypořádat, zda nedošlo k zásadní zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti, na tvrzení stěžovatele. I kdyby stěžovatel formálně neuvedl nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, ale žalovaný by ze zpráv o zemi původu zjistil zásadní změnu v situaci v zemi původu, nemohl by považovat žádost za nepřipustnou. Znění zákona o azylu účinné od 18. 12. 2015 pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se *objevily*, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl. Správní orgán se relevantními změnami v zemi původu zabývá bez ohledu na tvrzení výslovně uvedená v žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, v němž se soud sice zabýval další opakovanou žádostí, nicméně potvrdil, že v případě první opakované žádosti i dalších opakovaných žádostí je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany, srov. bod 24 odůvodnění). Nejvyšší správní soud tak dává v této části za pravdu stěžovateli, neboť v souladu s ním má za to, že i když žadatel sám na změny v zemi původu neodkáže, žalovaný musí učinit úvahu, zda v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.

[18] Přes výše uvedené však Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nezákonnosti a zrušení napadeného rozsudku ani napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud z napadeného rozhodnutí ověřil, že žalovaný vycházel z aktuálních informací o zemi původu stěžovatele (s. 2 napadeného rozhodnutí), tyto byly součástí spisového materiálu a stěžovatel měl možnost se k nim vyjádřit. Stěžovatel sdělil pouze to, že od jiných lidí ví, že na Ukrajině jsou velké problémy, není tam práce ani peníze a někteří lidé chodí válčit za peníze, ale jinak neví (srov. Protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 9. 2017). Je zřejmé, že v dané věci si byl žalovaný vědom povinnosti zjistit, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a otázku situace v zemi původu před vydáním rozhodnutí také náležitě zjišťoval (srov. např. Informaci MZV ČR ze dne 3. srpna 2017, ze které vyplývá, že žalovaný se dotazoval na aktualizaci Informace z 3. června 2016), přičemž použité zprávy o zemi původu zahrnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný následně v odůvodnění vyhodnotil, co bylo obsahem rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu, připomenul, že toto rozhodnutí podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi původu, ať už co do obecné

pokračování

bezpečnostní situace na Ukrajině, tak v rámci individuálního posouzení případu. Žalovaný poté vyhodnotil, že stěžovatelem uváděné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[19] Případnou změnou poměrů na Ukrajině se žalovaný s ohledem na závěry citovaného rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu měl skutečně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývat obšírněji, nežli pouze odkázat na zprávy o zemi původu, které pro své rozhodnutí použil, resp. v odůvodnění měl explicitně vyjádřit, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost stěžovatele k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, nedošlo. Toto pochybení lze ale považovat za nedostatek, který nemohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí a pro který nebylo v posuzovaném případě nutné napadené rozhodnutí rušit, neboť z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný se s ohledem na podklady založené ve spise otázkou existence zásadní změny situace v zemi původu zabýval a měl za to, že od posouzení první žádosti o mezinárodní ochranu nedošlo k zásadní bezpečnostní změně situace na Ukrajině (k námitkám absence srovnání situace v zemi původu správním orgánem v případě opakované žádosti o mezinárodní ochranu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 Azs 275/2018 - 22, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 Azs 84/2019 - 29). Stěžovatel přitom opakovaně jak v žalobě, tak v kasační stížnosti namítá pouze to, že žalovaný se nezabýval tím, zda nedošlo v zemi původu k zásadní změně situace v zemi původu, žádnou konkrétní změnu situace netvrdí. Městský soud přes nesprávný právní názor z podkladů ve správním spise ověřil, že na Ukrajině k žádným změnám, jež by měly relevanci ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany, v poslední době nedošlo, přičemž odkázal na Informaci Odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 7. 2017 a Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 13. 6. 2017 (bod 14 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud vychází z toho, že stěžovatel závěry městského soudu, že ke změnám v zemi původu nedošlo, nerozporoval. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru o nezbytnosti zrušení napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Na základě shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** o právní prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu